

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30.11.2011, sp. zn. 30 Cdo 3474/2010, ECLI:CZ:NS:2011:30.CDO.3474.2010.1

Číslo: 92/2012

Právní věta: Zpřístupňování zvukových záznamů veřejnosti, tj. neuzavřenému okruhu osob, sdružených ve sdružení bez právní subjektivity, které nabyly vlastnictví k hmotnému substrátu CD nosičů, nelze podřadit ustanovení § 30 odst. 1 zákona č. 121/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, protože jde o činnost vykazující znaky půjčovny. Proto nabytím spoluvlastnictví k hmotnému substrátu, na němž je dílo zaznamenáno, nenabyli členové sdružení oprávnění díla zaznamenaná na CD nosičích užívat bez poskytnuté licence. Opačný přístup by zakládal neospravedlnitelnou újmu oprávněných zájmů autorů.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 30.11.2011

Spisová značka: 30 Cdo 3474/2010

Číslo rozhodnutí: 92

Číslo sešitu: 7

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Autorské právo

Předpisy: čl. II odst. 5 předpisu č. 216/2006Sb.

§ 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř. ve znění od 01.07.2009

§ 29 předpisu č. 121/2000Sb.

§ 30 odst. 1 předpisu č. 121/2000Sb.

§ 40 odst. 1 písm. c) předpisu č. 121/2000Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

M ě s t s k ý s o u d v Praze rozsudkem ze dne 15. 12. 2008, výrokem I., žalovanému uložil povinnost zdržet se zpřístupňování záznamů na CD nosičích (specifikovaných ve výroku I. rozsudku), které jsou nabízeny v rámci činnosti sdružení bez právní subjektivity s názvem K. VCD, k užití třetím osobám k dočasné osobní potřebě. Dále byla výrokem II. žalovanému uložena povinnost stáhnout z nabídky sdružení bez právní subjektivity s názvem K. VCD, a to včetně nabídky CD nosičů uvedených na webových stránkách (označených ve výroku rozsudku). Výrokem III. byla žaloba zamítnuta v části, v níž se žalobce domáhal sdělení údajů o původu CD nosičů (označených ve výroku rozsudku), které jsou k dispozici sdružení bez právní subjektivity s názvem K. VCD a údaje o způsobu a rozsahu užití výkonů výkonných umělců a zvukových záznamů zaznamenaných na těchto CD nosičích, a to uvedením množství zpřístupněných CD nosičů, počtu osob, kterým byly tyto CD nosiče zpřístupněny a výše finančních prostředků, získaných z užití výkonů a zvukových záznamů zaznamenaných na těchto nosičích CD, jakož i údaje o totožnosti osob, které se užití těchto CD nosičů účastnily a

účastní, s uvedením jejich jména a příjmení. Soud prvního stupně současně rozhodl o náhradě nákladů řízení.

V r c h n í s o u d v Praze rozsudkem ze dne 20. 4. 2010 změnil rozsudek soudu prvního stupně „ve věci samé – v napadeném rozsahu – jen v odstavci II. výroku tak, že žalovaný je povinen sdělit údaje o způsobu a rozsahu užití výkonů výkonných umělců a zvukových záznamů zaznamenaných na CD nosičích, specifikovaných v odstavci I. výroku rozsudku soudu prvního stupně, a to uvedením množství zpřístupněných CD nosičů, počtu osob, kterým byly tyto CD nosiče zpřístupněny, a výše finančních prostředků získaných z tohoto užití a jména a příjmení osob, které se užití těchto nosičů účastnili a účastní, a to do jednoho měsíce od právní moci rozsudku. Ve zbývajícím rozsahu, dotčeném odvoláním ve věci samé, byl rozsudek soudu prvního stupně potvrzen a odvolací soud rozhodl o nákladech řízení před soudy obou stupňů. Odvolací soud vyšel ze zjištění, že žalovaný řídí sdružení K. VCD jako tzv. odpovědný zástupce a správce majetku klubu a že k CD nosičům tohoto klubu mají přístup i jiné osoby (byť členové klubu) a tím mají i přístup k výkonům výkonných umělců, aniž by k tomu bylo získáno oprávnění plynoucí z řádné licenční smlouvy. Uzavřel, že žalovaný porušil práva chráněná zákonem č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (dále jen „autorský zákon“), neboť umožnil individuálně neurčenému počtu osob přístup k předmětným nosičům, tedy i k rozmnoženinám na nich zaznamenaných výkonů a zvukových záznamů, avšak bez licence nositelů práv ve smyslu § 71 odst. 1 a odst. 2 písm. e) a f) a § 80 odst. 1 a 2 písm. c) a d) autorského zákona. Odvolací soud mimo jiné poukázal na to, že posuzovaná činnost žalovaného vykazuje znaky tzv. půjčovny CD, která veřejnosti bez potřebné licence zpřístupňuje výkony a zvukové záznamy na těchto nosičích zaznamenané. Odvolací soud tak považoval žalobu za důvodnou nejen co do požadavku na zákaz ohrožení těchto práv podle § 40 odst. 1 písm. b), d) autorského zákona, ale i co do požadavku na sdělení požadovaných údajů podle § 40 odst. 1 písm. c) autorského zákona, s výjimkou požadavku sdělení informace o původu neoprávněně zhotovené rozmnoženiny či napodobení díla.

Proti rozsudku odvolacího soudu podal dovolání žalovaný (dále též „dovolatel“). Dovoláním napadá potvrzující i měnící výrok rozsudku odvolacího soudu, jakož i výrok o nákladech řízení. Rozsudek odvolacího soudu má za zmatečný, neboť směřuje proti Ing. H-lovi., tedy osobě odlišné od žalovaného – Ing. H-elovi. Dovolatel podrobně cituje z dovolání proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci č. j. 1 Co 27/2006-282, ze dne 20. 12. 2006, a s tímto rozhodnutím (v analogické věci), na které rovněž v přezkoumávané věci odkazoval soud prvního stupně, polemizuje. Dovolací důvod především spatřuje v tom, že podle jeho mínění je napadený rozsudek v elementárním rozporu s občanským soudním řádem, kdy je podle dovolatele pro nedostatek důvodů rovněž zcela nepřezkoumatelný (§ 241a odst. 2 písm. a/ o. s. ř.). Nesouhlasí též s právním posouzením věci odvolacího soudu (zejména ve vztahu k aplikaci ustanovení § 30 odst. 1 autorského zákona a užití práva pro osobní potřebu). Je přesvědčen, že právo spoluvlastníka na realizaci vlastnického práva není možné ignorovat, a to ani ve vztahu k CD nosičům se záznamem díla. Poukazuje na to, že účastníci předmětného sdružení nezpřístupňují nosiče se záznamem nikomu jinému, nežli ostatním spoluvlastníkům. Za otázku zásadního právního významu podle obsahu dovolání považuje střet práva spoluvlastnického a autorského, kdy za neudržitelnou považuje tezi, že by spoluvlastník mohl spoluvlastnit CD se záznamem, ale nemohl by spoluvlastněné CD užít způsobem k němuž je určeno. Namítá rovněž, že rozsudek soudu prvního stupně spočívá na neúplně zjištěném skutkovém základu, protože soud prvního stupně neprovedl důkazy navrhované žalovaným (a ani žalobcem) a navrhuje, aby Nejvyšší soud rozsudky soudů obou stupňů zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Žalobce ve vyjádření k dovolání žalovaného uvedl, že v mezidobí bylo usnesením Nejvyššího soudu ze dne 12. 11. 2009, sp. zn. [30 Cdo 329/2008](#), v obdobné věci rozhodnuto o dovolání proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci č. j. 1 Co 27/2006-282, ze dne 20. 12. 2006, tak, že dovolání bylo odmítnuto a ze stejných důvodů zmiňovaných v citovaném usnesení Vrchního soudu v Olomouci

vykazuje činnost žalovaného znaky tzv. půjčovny CD, která veřejnosti zpřístupňuje výkony a zvukové záznamy poskytnutím zaznamenaných výkonů a zvukových záznamů na CD nosičích k jejich dočasné osobní potřebě, k čemuž je třeba licence nositelů práv ve smyslu § 71 odst. 1 a 2 písm. e) a f) a § 80 odst. 1 a odst. 2 písm. c) a d) autorského zákona. K nesprávnému označení žalovaného uvádí, že se jedná o zjevnou chybu v psaní příjmení žalovaného, přičemž správné znění příjmení žalovaného vyplývá z žaloby, rozsudku soudu prvního stupně, jakož i z ostatních úkonů v řízení. Dovolání považuje za zmatečné v rozsahu v jakém cituje dovolání v jiné věci, které se navíc zabývá otázkou formulace odvolacího petitu. Z hlediska právního posouzení považuje rozsudek odvolacího soudu za zcela správný, protože činnost žalovaného v souvislosti s Klubem VCD je veřejným užitím výkonů výkonných umělců a zvukových záznamů, k němuž je třeba licence od nositelů práv. Poukazuje dále na to, že žalovaný předmětné výkony a záznamy používal v rozporu s § 29 odst. 1 autorského zákona, který je třeba vykládat v souladu s mezinárodní praxí, kterou v současné době představuje rozhodnutí orgánů Světové obchodní organizace a jehož trojstupňovým testem by činnost žalovaného neprošla a nemohlo by se tak jednat o volné užití práv pro osobní potřebu. Podle tohoto testu neodůvodněnost zásahu do zájmů majitele práv je dána, jestliže výjimka a omezení způsobují nebo potenciálně mohou způsobit neodůvodněné ztráty na příjmech majitele práv (USA-Section 110(5) of the US Copyright Act dosažitelné na www.wto.org). Navrhl proto, aby Nejvyšší soud dovolání žalobce odmítl.

N e j v y š š í s o u d dovolání zamítl.

Z odůvodnění:

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) věc projednal podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném od 1. 7. 2009, neboť dovoláním je napaden rozsudek odvolacího soudu, který byl vydán po 1. 7. 2009 (srov. Čl. II bod 12 zákona č. 7/2009 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony). Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., dospěl k závěru, že dovolání není opodstatněné.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

Podmínky přípustnosti dovolání proti rozsudku odvolacího soudu jsou obsaženy v ustanovení § 237 o. s. ř.

Dovolání je přípustné proti rozsudku odvolacího soudu, jímž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé (§ 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř.) nebo jímž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku (usnesení) proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil (§ 237 odst. 1 písm. b/ o. s. ř.), anebo jímž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř. a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam (§ 237 odst. 1 písm. c/ o. s. ř.).

Žalobce dovoláním napadá rozsudek odvolacího soudu, jímž byl částečně potvrzen a částečně změněn rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé. Rozhodnutí soudu prvního stupně ze dne ze dne 15. 12. 2008 však předcházela rozsudek téhož soudu ze dne 30. 4. 2007, kterým byla žaloba pro nedostatek aktivní věcné legitimace zamítnuta. K odvolání žalobce byl zrušen usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 5. 2008. Odvolací soud ve zrušujícím usnesení závázal soud prvního stupně závěrem, že žalobce je ve věci aktivně věcně legitimován. Přípustnost dovolání je tak dána podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř. v případě výroku, kterým byl rozsudek soudu prvního stupně

potvrzen, a podle § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř. u výroku, kterým byl rozsudek soudu prvního stupně změněn.

Dovolací soud nejdříve podrobil přezkumu potvrzující výrok rozsudku odvolacího soudu. Žalovaný je v živnostenském rejstříku vedeného u Úřadu městské části Praha 1 veden jako fyzická osoba podnikající podle živnostenského zákona nezapsaná do obchodního rejstříku s oborem činnosti (mimo jiné) výroba, rozmnožování, distribuce, prodej, pronájem zvukových a zvukově-obrazových záznamů a výroba nenahraných nosičů údajů a záznamů. Současně je podle skutkových zjištění soudu prvního stupně přejatých i soudem odvolacím, žalovaný správcem sdružení bez právní subjektivity, v jehož rámci mají jiné osoby přístup k nosičům tohoto klubu. Zpřístupňování zvukových záznamů veřejnosti, tj. neuzavřenému okruhu osob, sdružených v K. VCD, kteří nabyli spoluvlastnictví ke hmotnému substrátu CD nosičů – nelze subsumovat pod § 30 odst. 1 autorského zákona, ale jedná se o činnost vykazující znaky půjčovny. Proto nabytím spoluvlastnictví členové klubu nenabyli oprávnění díla zaznamenaná na CD nosičích užívat bez poskytnuté licence. Opačný přístup by zakládal neospravedlnitelnou újmu oprávněných zájmů autorů. (srov. usnesení Ústavního soudu sp. zn. [II. ÚS 423/10](#) ze dne 1. 4. 2010). Důvodová zpráva k § 29 autorského zákona uvádí, že „ustanovení § 29 upravuje obecnou zásadu, kterou obsahuje jak Bernská úmluva, tak Dohoda TRIPS, pokud jde o výjimky z výlučného práva autorského. Jde o výkladové pravidlo ve vztahu ke všem způsobům volného užití chráněných děl a užití těchto děl, ke kterým není třeba souhlasu autora ani zaplacení odměny (bezúplatné zákonné licence). Volná užití chráněných děl, jakož i užití na základě bezúplatné zákonné licence jsou vždy zásahem do výlučných práv a vzhledem k tomu je třeba zvažovat, zda v každém jednotlivém případě nenarušují běžný výkon práva autorského a nezpůsobují neospravedlnitelnou újmu oprávněným zájmům autora. Volné užití děl a bezúplatné zákonné licence jsou v návrhu uvedeny taxativně a jejich aplikace nedovoluje extenzivní výklad.“ Právní názor odvolacího soudu je tak v souladu s již ustálenou judikaturou (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 11. 2009, sp. zn. [30 Cdo 329/2008](#), a usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 4. 2010, sp. zn. [II. ÚS 423/2010](#)).

Nejvyšší soud se dále zabýval důvodností podaného dovolání z hlediska ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř. a přihlížel rovněž k případným důvodům zmatečnosti ve smyslu ustanovení § 242 odst. 3 o. s. ř. Nejvyšší soud neshledal důvodnou námitku žalovaného, že rozhodnutí trpí zmatečností v důsledku vadného označení žalovaného, neboť i přes zjevnou nesprávnost v skloňování příjmení žalovaného, je žalovaný v záhlaví rozsudku odvolacího soudu charakterizován dalšími identifikačními znaky (místem podnikání, identifikačním číslem osoby), které s přihlédnutím k údajům uvedeným v živnostenském rejstříku umožňují jednoznačnou identifikaci žalovaného. Tím není dotčen postup podle § 164 o. s. ř.

Důvodnou nebyla shledána ani námitka dovolatele, že rozhodnutí vychází ze skutkového zjištění, které nemá podle obsahu spisu v podstatné části oporu v provedeném dokazování. Za skutkové zjištění, které nemá podle obsahu spisu oporu v provedeném dokazování, je třeba ve smyslu citovaného ustanovení rozumět výsledek hodnocení důkazů soudem, který neodpovídá postupu vyplývajícímu z ustanovení § 132 o. s. ř., protože soud vzal v úvahu skutečnosti, které z provedených důkazů nebo přednesů účastníků nevyplynuly ani jinak nevyšly za řízení najevo, protože soud pominul rozhodné skutečnosti, které byly provedenými důkazy prokázány nebo vyšly za řízení najevo, nebo protože v hodnocení důkazů, popř. poznatků, které vyplynuly z přednesů účastníků nebo které vyšly najevo jinak, z hlediska závažnosti (důležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálně věrohodnosti, je logický rozpor, nebo jestliže hodnocení důkazů odporuje ustanovením § 133 až § 135 o. s. ř. Skutkové zjištění nemá oporu v provedeném dokazování v podstatné části tehdy, týká-li se skutečností, které byly významné pro posouzení věci z hlediska hmotného práva. Provedeným dokazováním je třeba rozumět jak dokazování provedené u soudu prvního stupně, tak i dokazování provedené před odvolacím soudem (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. 1. 2001, sp. zn. [21](#)

[Cdo 65/2000](#), uveřejněný v Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, Svazek 1, pod č. C 8).

Dovolacím důvodem podle ustanovení § 241a odst. 3 o. s. ř. lze napadnout výsledek činnosti soudu při hodnocení důkazů, na jehož nesprávnost lze usuzovat – jak vyplývá ze zásady volného hodnocení důkazů – jen ze způsobu, jak k němu odvolací soud dospěl. Nelze-li soudu v tomto směru vytknout žádné pochybení, není možné ani polemizovat s jeho skutkovými závěry. Znamená to, že hodnocení důkazů, a tedy ani skutkové zjištění jako jeho výsledek, z jiných než výše uvedených důvodů nelze dovoláním úspěšně napadnout.

Skutková zjištění soud prvního stupně získal z listinných důkazů provedených v souladu s ustanovením § 129 o. s. ř. při jednání dne 15. 12. 2008, jak je zřejmé z protokolu o jednání z tohoto dne. Soud prvního stupně zde rovněž pro nadbytečnost zamítl návrh na doplnění dokazování výsledkem svědků Z., R. a dalších svědků -spoluvlastníků CD nosičů. Z odůvodnění napadeného rozsudku a z obsahu spisu (provedených důkazů, přednesů účastníků a toho, co za řízení před soudy vyšlo jinak najevo) je zřejmé, že odvolací soud pro uvedená zjištění vzal v úvahu jen skutečnosti, které vyplynuly z provedených důkazů a přednesů účastníků, že žádné skutečnosti, které v tomto směru byly provedenými důkazy prokázány nebo vyšly za řízení najevo a které byly současně významné pro věc, nepominul a že v jeho hodnocení důkazů a poznatků, které vyplynuly z přednesů účastníků, není z hlediska závažnosti (důležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. věrohodnosti logický rozpor, popřípadě že by hodnocení důkazů odporovalo ustanovením § 133 až § 135 o. s. ř. Dovojuje-li žalovaný v dovolání jiné skutkové závěry, činí tak na základě vlastního hodnocení důkazů a ve skutečnosti tedy napadá hodnocení důkazů soudem, které samo o sobě – jak uvedeno výše – není způsobitelným dovolacím důvodem.

Zbývá tak posouzení správnosti měnicího výroku rozsudku odvolacího soudu. Dovolatel v tomto ohledu neuplatňuje žádnou argumentaci, dovolací soud se proto zabýval posouzením správnosti právního názoru odvolacího soudu, že ustanovení § 40 odst. 1 písm. c) autorského zákona neupravuje výhradně informační nárok ohledně neoprávněně zhotovené rozmnoženiny, či napodobeniny díla.

Podle § 40 odst. 1 písm. c) autorského zákona ve znění účinném do 21. 5. 2006, autor, do jehož práva bylo neoprávněně zasaženo nebo jehož právu hrozí neoprávněný zásah, se může domáhat zejména sdělení údajů o původu neoprávněně zhotovené rozmnoženiny či napodobeniny díla, o způsobu a rozsahu jejího užití a o totožnosti osob, které se neoprávněného zhotovení, popř. neoprávněného rozšiřování účastní.

Právní názor odvolací soudu, že ochrana poskytovaná v ustanovení § 40 odst. 1 písm. c) autorského zákona nesměruje jen vůči rušiteli, který do autorského práva zasáhl neoprávněně zhotovenou rozmnoženinou či napodobeninou díla, ale i proti jiným rušitelům, je správný. Podporuje jej gramatický výklad tohoto ustanovení ve znění účinném od 22. 5. 2006, podle něhož informační nárok zahrnuje informace o způsobu a rozsahu neoprávněného užití díla, původu neoprávněně zhotovené rozmnoženiny či napodobeniny díla, ceně neoprávněně zhotovené rozmnoženiny či napodobeniny díla, ceně služby, která s neoprávněným užitím díla souvisí, totožnosti osob, které se neoprávněného užití díla účastní a totožnosti osob, kterým byly předmětné rozmnoženiny či napodobeniny díla určeny za účelem jejich poskytnutí třetí osobě.

Informační nárok znalo výslovně již původní znění autorského zákona (na rozdíl od našich předcházejících právních úprav) a novelou autorského zákona z roku 2006 (tj. zákona č. 216/2006 Sb.) došlo pod vlivem (tehdy) komunitárního práva (viz čl. 8 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES ze dne 29. 4. 2004 o dodržování práv duševního vlastnictví (Úř. věst. č. L 157, 30. 4. 2004, s. 45) k jejímu osobnímu a obsahovému rozšíření. Jeho smyslem je zejména získání informací o původu zboží nebo služeb, kterými jsou porušována práva, distribučních kanálech a totožnosti třetích osob zúčastněných na porušení práva (viz odst. 21 odůvodnění cit. směrnice

2004/48/ES), a to za účelem ochrany před dalšími zásahy do autorského práva či zjištění informací o odpovědných osobách (srov. Ivo Telec, Pavel Tůma, Autorský zákon, 1. vydání. Praha: 2007, str. 420).

Jakkoliv na posuzovanou věc – s ohledem na čl. II odst. 5 zákona č. 216/2006 Sb., jímž byl s účinností od 22. 5. 2006 novelizován autorský zákon – dopadá ustanovení § 40 odst. 1 písm. c) autorského zákona ve znění účinném do 21. 5. 2006, který informační nárok formuloval v užším rozsahu, nepřiznal odvolací soud žalobci něčeho jiného nebo více. Je třeba přihlídnout k tomu, že podle důvodové zprávy k zákonu č. 216/2006 Sb. došlo (u § 40 odst. 1 písm. c) autorského zákona) k zpřesnění práva autora požadovat informace o neoprávněném užití předmětů ochrany a sjednocení nápravných opatření, kterých se může autor domáhat v případě neoprávněného zásahu do jeho práva. Jinými slovy i před touto změnou informační nárok ze zákona náležel autorovi, jehož právo bylo porušeno, přijetím zákona č. 216/2006 Sb. došlo toliko k upřesnění tohoto nároku. Ostatně žalobce již v průběhu řízení před soudem prvního stupně, v době před přijetím zákona č. 216/2006 Sb. opíral své legitimní očekávání i o čl. 47 dohody o Obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví.

Z uvedeného vyplývá, že napadený měnící rozsudek odvolacího soudu o věci samé je z hlediska uplatněného dovolacího důvodu správný. Protože nebylo zjištěno (ani dovolatelem s výjimkou nesprávného přijetí žalovaného tvrzení), že by rozsudek odvolacího soudu byl postižen jinou vadou uvedenou v ustanovení § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř. nebo jinou vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud dovolání žalobce podle ustanovení § 243b odst. 2, části věty před středníkem, o. s. ř. zamítl.

Napadl-li žalovaný dovoláním výslovně všechny výroky rozsudku odvolacího soudu, pak dovolání není přípustné proti výroku rozsudku odvolacího soudu o náhradě nákladů řízení. Z ustanovení § 167 odst. 1 o. s. ř. je zřejmé, že rozhodnutí o náhradě nákladů řízení má z pohledu formy rozhodnutí povahu usnesení, kterou neztrácí ani v případě, je-li přičleněno k rozhodnutí o věci samé, u něhož je stanovena forma rozsudku. Přípustnost dovolání proti tomuto napadenému výroku je proto třeba zkoumat z hledisek zákonných ustanovení, která stanoví podmínky přípustnosti dovolání proti usnesení odvolacího soudu. Z ustanovení § 237 až § 239 o. s. ř. vyplývá, že dovolání proti výroku usnesení odvolacího soudu o náhradě nákladů řízení není přípustné a směřuje-li dovolání v této části proti rozhodnutí, proti němuž není tento mimořádný opravný prostředek přípustný, Nejvyšší soud dovolání žalovaného proti výroku o náhradě nákladů řízení – aniž by se mohl věcí dále zabývat – podle ustanovení § 243b odst. 5, věty první, a § 218 písm. c) o. s. ř. odmítl.